

Klaagster vond dat aangeklaagde haar vaak op een onprettige manier lichamelijk benaderde. Hij was erg liffelijk aanwezig. Zo drukte hij klaagster vaak stevig tegen zich aan. Voorts nam aangeklaagde klaagster op schoot. Klaagster voelde dan dat hij een erectie had. Eén keer is het voorgekomen dat aangeklaagde klaagster op een bed trok terwijl hij op zijn rug lag. Hij zette klaagster op zijn erectie en hield haar stevig vast. Klaagster heeft aangeklaagde ook vaak 's nachts in de deuropening zien staan van de slaapkamer waar zij en haar twee zussen sliepen.

2.2. Ook de twee zussen van klaagster en drie achternichten (de zusters) zijn seksueel misbruikt door aangeklaagde.

Samen met haar zussen heeft klaagster in 1996 een klacht over het haar en haar zussen overkomen misbruik ingediend bij het Bisdom Haarlem. De toenmalige Bisschop, heeft die klacht behandeld. Het heeft volgens klaagster geresulteerd in de afspraak dat aangeklaagde psychische hulp zou aannemen, aan klaagster en haar zussen ieder fl. 15.000,00 zou betalen en voorts niet meer zou voorgaan in missen. Aangeklaagde zou vervroegd met emeritaat gaan.

Aangeklaagde heeft het bedrag aan klaagster en haar zussen betaald. Klaagster ziet dit als 'vuil' geld, zwijggeld. Aan de andere voorwaarden is door aangeklaagde niet voldaan. Klaagster is erg ontevreden over het verloop en de uitkomst van de procedure in 1996.

2.3. De voornoemde zusters hebben ook klachten tegen aangeklaagde ingediend bij de Klachtencommissie. Deze zijn in beslissingen van 8 maart 2012 gegrond verklaard. Naar aanleiding van de door haar achternichten in te dienen klachten, en om deze te ondersteunen, heeft klaagster besloten ook een klacht in te dienen.

2.4. Klaagster stelt dat zij door het misbruik door aangeklaagde nimmer haar seksuele grenzen heeft leren kennen. Zij is later, in haar beleving als gevolg van het eerdere misbruik, door andere mannen seksueel misbruikt.

Klaagster heeft nimmer een regelmatige menstruatie gehad en heeft altijd veel geleden onder buikklachten. Die klachten waren ook mede de reden dat het misbruik door aangeklaagde in 1995 aan het daglicht kwam.

Klaagster heeft nimmer een goede seksuele relatie gehad met haar echtgenoot. Daarom is de relatie tussen hen stuk gelopen. In 2011 zijn zij gescheiden.

Klaagster is bang om alleen te zijn en bang in het donker. Klaagster is niet zelfverzekerd, zij heeft faalangst en wantrouwt jongens en mannen. Inmiddels heeft klaagster door therapie en trainingen haar leven aardig onder controle.

2.5. Het doel van klaagster bij haar klacht is gerechtigheid.

3. Het verweer

Aangeklaagde ontkent het door klaagster gestelde misbruik. De door klaagster beschreven gebeurtenissen hebben volgens aangeklaagde niet plaatsgevonden.

Aangeklaagde wijst erop dat Bisschop in 1997 heeft geconcludeerd dat geen wettig en overtuigend bewijs van het misbruik naar voren is gekomen. Om klaagster en haar zussen terwille te zijn, om het hen goed te laten gaan en uit menslievendheid, heeft aangeklaagde hen ieder een bedrag van fl.15.000,00 betaald. Daarin moet echter geen erkenning van het misbruik worden gezien. Ook heeft hij zich laten behandelen door een therapeut. Dat omvatte ongeveer zes sessies. Volgens aangeklaagde is afgesproken dat hij op 65-jarige leeftijd zou stoppen met parochiewerk. Dat is ook gebeurd. Dat hij zou stoppen met het verrichten van iedere officiële activiteit, zoals het voorgaan in missen, is niet afgesproken. Wel is zijn 50-jarig priesterschap niet gevierd omdat klaagster daar bezwaar tegen maakte.

Aangeklaagde stelt dat hij tweemaal wordt gestraft door het indienen van deze klacht nadat hij voornoemde handreikingen reeds naar klaagster heeft gedaan.

4. De beoordeling

4.1. De Klachtencommissie overweegt vooreerst dat de behandeling van de klacht van klaagster door het Bisdom Haarlem in 1996/1997 niet in de weg staat aan de ontvankelijkheid van de onderhavige klacht. Op grond van de stukken en het betaalde bedrag van fl. 15.000,00 aan klaagster is niet onbegrijpelijk dat aangeklaagde de klacht als definitief afgedaan heeft beschouwd. Er is destijds echter geen finale kwijting overeengekomen. Gelet daarop, en nu geen sprake is geweest van een klachtenprocedure bij (toen) Hulp en Recht, is er geen reden om de klacht van klaagster thans niet meer te behandelen.

4.2. Inhoudelijk geldt het navolgende. Van toepassing is de Procedure Klachtencommissie seksueel misbruik in de R.-K. Kerk. Volgens artikel 1.3 van de Procedure moet onder seksueel misbruik worden verstaan iedere gedraging waarbij een ander onder dwang of in een afhankelijkheids situatie seksuele handelingen moet uitvoeren of ondergaan, dan wel seksueel getinte toenaderingen of uitlatingen in welke vorm dan ook moet dulden, waardoor de geestelijke en/of lichamelijke integriteit wordt geschonden. Onder dwang kan onder meer begrepen worden: fysiek geweld of de dreiging daarmee, psychische druk, intimidatie en/of chantage.

4.3. Allereerst dient beoordeeld te worden of het door klaagster gestelde moet worden gekwalificeerd als seksueel misbruik in de zin van artikel 1.3 van de Procedure.

Gelet op de standpunten van klaagster enerzijds en aangeklaagde anderzijds wil de Klachtencommissie dienen aan te geven in meer algemene zin het volgende vooropstellen. Of sprake is van seksueel misbruik is niet volledig en alleen afhankelijk van de subjectieve ervaring van een klager of klaagster, noch alleen en volledig afhankelijk van de subjectieve bedoeling of gevoelens van een aangeklaagde. Zulk als alleen al omdat in dat geval een oordeel over de aannemelijkheid van de klacht vrijwel onmogelijk is. Willen handelingen of gedragingen aangemerkt kunnen worden als seksueel misbruik dan is derhalve louter het feit dat een klager die als zodanig heeft ervaren niet voldoende. Anderzijds is ook niet vereist (en hoeft dus niet aannemelijk te worden gemaakt) dat de aangeklaagde het oogmerk had een klager tegen zijn zin seksuele handelingen te doen ondergaan. Evenzo zal een klacht niet kunnen worden afgewezen louter op het feit dat een aangeklaagde stelt dat hij het seksueel misbruik niet heeft beoogd.

Het criterium in deze is voor de Klachtencommissie dan ook of het gaat om handelingen of gedragingen die door een buitenstaander objectief bezien en redelijkerwijs kunnen worden geduid als ongewenste, seksueel getinte handelingen of gedragingen.

4.4. Met betrekking tot het door klaagster gestelde op schoot trekken van klaagster terwijl aangeklaagde een erectie had, is het voor de Klachtencommissie de vraag of die handeling van aangeklaagde voor een derde in redelijkheid als seksueel misbruik geduid zou worden. Aangeklaagde heeft erkend dat hij klaagster, op jonge leeftijd, vaker op schoot heeft genomen. Dat hij daarbij een seksuele bedoeling had, heeft hij stellig ontkend.

Naar het oordeel van de Klachtencommissie zijn onvoldoende feiten en omstandigheden vast komen te staan waaruit volgt dat aangeklaagde klaagster bewust, met een seksuele bedoeling, op schoot heeft getrokken, al dan niet toen hij een erectie had. Daarom kan niet tot het oordeel worden gekomen dat voor een derde in redelijkheid het op schoot nemen van klaagster door aangeklaagde, een handeling die – met jonge kinderen zeker in de familiesfeer gebruikelijk is – als seksueel misbruik te duiden is, zoals hiervoor bedoeld. De Klachtencommissie gelooft

klaagster wanneer zij stelt dat zij de handeling van aangeklaagde zoals zij die beschrijft als seksueel misbruik heeft ervaren, maar komt op grond van het vorenstaande evenwel tot het oordeel dat niet voldoende aannemelijk is dat die handeling aldus in de zin van de Procedure kan worden geduid.

De Klachtencommissie merkt nog op dat zij op dit punt tot een ander oordeel komt dan in de klachten van de zusters omdat aangeklaagde in die procedure, in tegenstelling tot in de onderhavige, heeft erkend dat hij bij het op schoot nemen van de zusters met zijn handen onder hun kleding kwam.

De Klachtencommissie is van oordeel dat ook het (te) stevig tegen zich aandrukken van klaagster door aangeklaagde, gelet op voornoemde definitie, niet als seksueel misbruik als bedoeld in de Procedure kan worden aangemerkt.

4.5. De Klachtencommissie komt met betrekking tot het gestelde op bed trekken van klaagster en het daar door aangeklaagde vasthouden van klaagster op diens erectie tot het oordeel dat die door klaagster gestelde gedraging, door aangeklaagde stellig ontkend, weliswaar als seksueel misbruik moet worden aangemerkt, maar onvoldoende aannemelijk is geworden. Het relaas van klaagster bevat op dit punt onvoldoende concrete en feitelijke aanwijzingen en wordt niet ondersteund door andere bewijsmiddelen, zodat de verklaring van klaagster in zoverre op zichzelf blijft staan. Bij de beoordeling van een klacht(onderdeel) is voor de Klachtencommissie uitgangspunt dat zij niet uitsluitend kan afgaan op de verklaring van één klager. Het is een elementair rechtsbeginsel dat iemand niet wordt veroordeeld op grond van één enkele verklaring. Dit elementaire rechtsbeginsel moet ook in deze procedure in acht worden genomen, zodat dit gestelde misbruik niet aannemelijk kan worden geacht. Dit geldt eveneens voor het gestelde bekijken van klaagster als zij in bed lag. In het midden latend of deze gedraging voldoet aan het criterium zoals hiervoor uiteengezet, is de Klachtencommissie in ieder geval van oordeel dat deze gedraging niet voldoende aannemelijk is geworden.

4.6. Dat alles neemt niet weg dat de verklaring van klaagster op de Klachtencommissie oprecht is overgekomen. De Klachtencommissie acht aannemelijk dat aangeklaagde fysiek met klaagster omging op een wijze die door klaagster als erg onprettig is ervaren. Er zijn echter onvoldoende geobjectiveerde feiten of omstandigheden aan het licht gekomen die de verschillende onderdelen van de klacht zodanig ondersteunen dat tot een grondverklaring kan worden gekomen.

4.7. Gelet op bovenstaande overwegingen heeft de Klachtencommissie moeten vaststellen dat voor de feiten die klaagster heeft gesteld onvoldoende bewijs is gevonden, zodat de klacht niet gegrond kan worden verklaard. Daarmee wil overigens bepaald niet gezegd zijn dat de door klaagster gestelde feiten niet waar zijn.

4.8. Omdat aangeklaagde laatstelijk pastoor te was, wordt dit advies uitgebracht aan de Bisschop van Haarlem.

5. Het advies

De Klachtencommissie adviseert de Bisschop van Haarlem de klacht niet gegrond te verklaren.

Dit advies is vastgesteld op 6 juni 2012 door mr. G.A.M. Stevens, voorzitter, drs. A.M. van Beelen en W.A.M.C. Mol, leden, bijgestaan door mr. M.J.C. van Leeuwen, griffier, en is ondertekend door de voorzitter.

Tegen dit advies is geen hoger beroep mogelijk. Wel bestaat voor klaagster, aangeklaagde en de (gemachtigde van de) kerkelijke gezagsdrager ingevolge artikel 20 van de Procedure de mogelijkheid binnen twee weken na ontvangst van dit advies schriftelijk bezwaar in te dienen indien er naar zijn of haar oordeel een algemeen beginsel van behoorlijke klachtbehandeling is geschonden.

Op grond van art. 18.5 van de Procedure wordt dit advies binnen twee weken nadat het is vastgesteld bij aangetekend schrijven aan de Bisschop van Haarlem en aan klaagster verzonden.

Op grond van art. 21.1 van de Procedure stelt de Bisschop binnen dertig dagen na ontvangst van dit advies klaagster schriftelijk en gemotiveerd op de hoogte van de beslissing die hij naar aanleiding van dit advies geeft genomen.

Op grond van art. 21.3 van de Procedure geeft de Bisschop daarbij de mogelijkheden van bezwaar en beroep aan.

Op grond van art. 21.4 van de Procedure ontvangt de Klachtencommissie een afschrift van de beslissing van de Bisschop.